

[Aksel Larsen.]

kendegivet den Mening, at de unge Mænd er i Besiddelse af Mod og Frisind i Nydelsens Øjeblik, men senere, naar det gælder, staar der et pjaltet Mandfolk. Jeg synes, man skal understrege dette, og jeg vil have Lov til til Dokumentation af Berettigelsen af, hvad jeg sagde i Gaar, og til yderligere Understregning af disse Udtalelser om de unge Mænd, der viser Mod i Nydelsesøjeblikket, men senere, naar det gælder, staar som pjaltede Mandfolk og præker Moral, at henlede Opmærksomheden paa, at det ærede Medlem Hr. Pürschel skrev for kort Tid siden en Artikel i „Nationaltidende“, en Artikel, som jeg gerne vil have Formandens Tilladelse til et kort Citat af:

„Som ung rasede jeg selv, fordi det varede saa længe, før jeg kunde naa mine Ønskers Maal, at blive gift.“

Det ærede Medlem skriver ikke i Artiklen: Jeg fortryder det, det var forkert, jeg tømte Kalken til Bunds, og saa var den besk. Jeg ved ikke, om han fortryder det, men jeg ved, at det ærede Medlem stod her i Gaar og paalagde Kvinderne en særlig Pligt til at være kyske og inddelte dem i Grupper, hvorefter der var en Gruppe, som havde særlige Evner til at være det uden Forskrifter, og en, som var dømt til at gaa fra Haand til Haand for at blive nydt af det ærede Medlem Hr. Pürschel og hans Meningsfæller, indtil de kommer saa langt, at de kan gifte sig, og en tredie, som man haaber man ved Lovens Hjælp kan ave til at være kyske. Det ærede Medlem talte derimod ikke for at paalægge Mændene de samme Forpligtelser, og det er maaske forstaaeligt, og saa vil jeg endda ikke gaa saa vidt, at jeg vil sige, at det skyldes det ærede Medlems personlige Opdragelse, Opfattelse o. s. v., men jeg vil sige, det er Udtryk for hele den officielle, konservative, bundhykleriske Moral og for den til Dels offentlige Indstilling, som stadig væk betragter Kvinderne som mindre-værdige Individuer, hvem intet kan tillades, mens Mændene skal have Lov til at tillade sig alt. Det er en Mening, vi egentlig troede var saa død, at den i hvert Fald ikke kunde blive præket paa offentlige Steder. Men naturligvis, Begivenhederne i Tyskland og de Læresætninger, som Dr. Göbbels har præket, ja, de har ogsaa deres Virkning, og de giver visse Folk Mod til at lufte den Slags reaktionære Anskuelse herhjemme.

Maa jeg saa til Slut sige til Justitsministeren og til det ærede Medlem Fru Nina

Andersen: Man haaber efter Debatten her i Gaar, at alle de, der udtalte sig saa kønt om de positive Foranstaltninger, ogsaa skal være villige til at stemme for deres Gennemførelse og de dermed forbundne Udgifter. Justitsministeren gav som Begrundelse for, at Loven kommer nu, at han haaber, at naar denne reaktionære Lov er vedtaget, skal de reaktionære Partier her i Landet være saa taknemmelige, at de bagefter føler sig forpligtet til at gennemføre en anstændig Sociallovgivning. Jeg begriber for det første ikke, at man har Brug for de Partiers Hjælp dertil, for Regeringen har mig bekendt Flertal ogsaa i Landstinget, saa den behøver ikke denne Hjælp. Den behøvede ikke paa Forhaand at strække Haanden ud og sige: Nu giver vi jer en Pære i Haab om, at I senere vil give os et Æble for den. Man kunde fra Regeringens Side godt komme med de positive Foranstaltninger og gennemføre dem, før man kom med dette Forslag. Dernæst er der det at sige, at Haabet under alle Omstændigheder er falsk, ogsaa det Haab, som det ærede Medlem Fru Nina Andersen mener at kunne nære efter Gaarsdagens Udtalelser. Vi kender jo den Stilling, det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmits og det ærede Medlem Hr. Pürschels Partier har taget til denne Sag hidtil. Vi kender Det frie Folkepartis sande Ansigt i sociale Forhold, og vi ved, at Retsforbundet over for alle sociale Forhold, deriblandt ogsaa social Indikation, egentlig kun har eet Patentmiddel, nemlig Grundskyld. Hvor kan Regeringen saa stille her blaaøjet og udtale Haabet om, at saa vil Oppositionen ogsaa honorere Regningen, naar den til sin Tid kommer? Nej, det vil man aldeles ikke, og derfor skal man ikke gribe Sagen saa bagvendt an. Man skal ikke gennemføre reaktionære Forslag, og man skal ikke slaa Nævningerne ihjel, men man skal tage fat paa at forbedre de sociale Forhold her i Landet.

Maa jeg have Lov til til Slut at bringe et kort Citat af, hvad Justitsministerens Klassiker, fhv. Rigsadvokat Goll, har udtalt om disse Spørgsmaal. Rigsadvokaten har skrevet i en Kronik i „Politiken“ — med Formandens Tilladelse vil jeg gerne citere —:

„Og et kan man være sikker paa: det vilde blive mødt med meget energiske Protester fra store Dele af Befolkningen,“ — nemlig at man senere gennemførte gode sociale Foranstaltninger — „der vil hævde, at slige Ofre fra Samfundets Side kun vil fremme Umoraliteten, Letfærdigheden og Letsindigheden i vide